

Kimenőcédulák

rózsaszín égre ébredtem

milyen évszakban – nem tudom
bizonyára a harangszót hallom majd
a legkevésbé ezen a vasráccsal
védett ágyon
akárhová igyekszik
már úgy is az enyém
ez a nap
csak a saját szavak hiányoznak

vasárnap délelőtt

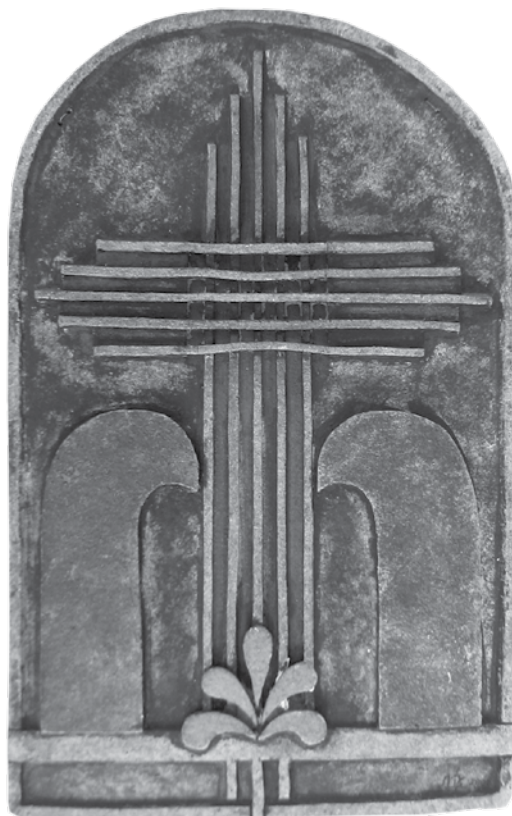
átlapozom a mennyország-albumot
a szentek katalógusát
ujjaim között a szent múlt
Bach felnyitja az orgonát
hangja tömjén- és virágillat
és jönnek a fejkendőss asszonyok
a markukból kihulló rózsafüzér
akasztókötel táncot jár
tovább lapozni nem lehet
hinnem kell a feledésben
ez
ez az én hitem

emlékeim közt

van egy völgy
a völgy alján csipkebokor
tövénél kiszáradt gyepek
bibliai sziklák
ide járok aludni
álmom kőfejtők faragják

védelmeznem kellene

a szomorúság szépségét
a nyugtalanság mámorát
az őszben a halált
de az ezerszer lejárt
utcán ma én is vesztes harcosként
rejtegetem sebeim
s már kétlem hogy a szeretet letörli
halált hozó lábnyomaim

Siratóének IV., 2008